

נקודת אור בפרשה – אמונה ובטחון – פרשת בחוקותי

נאמר בפסוק: "וְאָף גַּם זֶה אֶת בְּהִיּוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵיהֶם לֹא מֵאֲסֹתִים וְלֹא גַעְלֹתִים לְכָל יָתֵם". **המגיד מלובלין זי"ע המתיק פסוק זה במשל:**

משל לחייט מעולה שהוזמן לארמון המלך לתפור בגדים למלך ולכל בני פמלייתו. לשם כך נתנו לחייט ולמשפחתו דירה רחבת ידיים בחצר ארמון המלך. ארוחותיהם גם הם ניתנו להם ממטבחן של המלך. והבדים, גם הם, כמובן, ניתנו מאוצר המלוכה, וכל מה שהיה לחייט להביא זה את מכונת התפירה שלו ולהתחיל במלאכה.

לימים חלה החייט ולא יכול היה לתפור. החלו בני ביתו לדרוש ברופאים וברפואות שעלו להם הון תועפות, וכשאזל הכסף שהיה ברשותם, רצתה רעייתו של החייט למכור את מכונת התפירה כדי שיוכלו להמשיך בטיפולה.

נחרד החייט ואמר: "נלווה כספים ונחזר על הפתחים אבל את המכונה לא נמכור בשום פנים ואופן!" **תמהה אשתו ושאלה:** "מדוע?" **והחייט הסביר:** "אנחנו אורחי המלך ואוכלים על שולחנו, משום כך אין לנו הוצאות נוספות מלבד התרופות היקרות. אמנם חליתי ואין בידי לבצע את המשימה שהוטלה עלי, אבל כל זמן שמכונת התפירה ברשותי ואני מייחל לשוב לעבודתי, ימתינו לי בסבלנות וימשיכו לארחנו בחצר הארמון. אולם אם אמכור את המכונה, שוב לא אחשב לחייט, ואתבקש לפנות את המקום ולשוב לביתי, ומה נאכל, ומהיכן נתפרנס?"! **הבינה האישה** והודתה לדבריו.

והנמשל הוא: אנו מצויים בגלות מפני חטאינו ומפני קוצר עבודתנו את בוראנו, **אמנם** כל עוד מחזיקים אנו באמונתנו בבוראנו, ושם ה' נקרא עלינו, אין הקב"ה נוטש אותנו, וממשיך להתחסד עמנו.

וזהו מה שנאמר: "וְאָף גַּם זֶה אֶת בְּהִיּוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵיהֶם" – שגלו בגלל עוונותיהם, "לֹא מֵאֲסֹתִים וְלֹא גַעְלֹתִים לְכָל יָתֵם", מפני ש"אני ה' אל קיהם", **שעדיין אמונתם בידם** ומאמינים בי שאני אלוקיהם, וכשיש אמונה – יש הצלחה.

במדרש מסופר: מעשה היה בקסרין [כנראה שכוונת המדרש לקיסריא], באדם גדול שהיה לו שם גדול במדינה, ופעם אחת תפסוהו שודדים ורצו לשדוד אותו. אמר להם האיש: "אל תכונו, **כי אני בן ביתו של המלך**". כיון ששמעו כך הניחוהו ושמרו עליו כל הלילה.

בבוקר הביאוהו אל המלך ואמרו לו: "מצאנו את בן ביתך". פנה המלך לאותו האיש ושאלו: "בני, מכיר אתה אותי?" אמר לו: "לא". שאל המלך: "כיצד אתה בן ביתי אם אינך מכירני?" ענה האיש: "איני בן ביתך, אבל בבקשה ממך רחם עלי, **מפני שבך בטחתי**, שאלמלי לא אמרתי להם כך, היו מכים אותי ושודדים את כל כספי". מיד אמר להם המלך: "**הואיל ובטח בי - הניחו לו**".

נמצינו למדים, שגם מי שרחוק ממלכו של עולם, הרי אם ישים מבטחו בבורא יתברך, יחוס עליו בוראו ויחמול עליו.

שאלו פעם את הגאון מוילנא זי"ע: "מהי מדת האמונה והבטחון שמחוייב בה האדם?" **השיב הגאון ואמר:** "נאמר בתהלים (קלא, ב): 'אם ל'א שויתי ודוממתי נפשי כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי'. **כלומר,** כמו שילד קטן אינו דואג לעתידו משום שש'ם הוא כל מבטחו באמו יולדתו ובוטח הוא בה שתדאג לכל מחסורו, **כך בדיוק צריך האדם לבטוח בקב"ה** ולא לדאוג כלל מה יהיה מחר... שכן מי שנתן לך חיים יתן לך גם את כל השאר, ואם לא – כנראה שאין לך צורך בזה!

יהי רצון שנוכה להשליך יהבנו על ה' ויתקיימו בנו דברי הפסוק (תהלים לב, י): "**והבוטח בה' חסד יסובבנו**", **אמן!**